

Sygn. akt II Ca 642/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Magdalena Bajor Nadolska

Sędziowie: SSO Małgorzata Klesyk (spr)

SSO Cezary Klepacz

Protokolant: protokolant Iwona Cierpikowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 sierpnia 2014 r. sprawy

z wniosku A. B.

z udziałem (...) S.A. w L.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji uczestnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Jędrzejowie

z dnia 28 marca 2014 r. sygn. akt I Ns 590/12

postanawia: zmienić zaskarżone postanowienie w całości i wniosek oddalić; ściagnąć od A. B. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Jędrzejowie kwotę 3000 (trzy tysiące) złotych tytułem kosztów sądowych; orzec, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty postępowania za obie instancje związane ze swoim udziałem w sprawie .

Sygn. akt II Ca 642/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 marca 2014 roku, sygn. akt I Ns 590/12, Sąd Rejonowy w Jędrzejowie ustanowił na nieruchomości stanowiącej własność A. B., położonej w S., gm. S., oznaczonej jako działka nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Jędrzejowie prowadzi księgę wieczystą (...)na rzecz (...) S.A.w L.służebność przesyłu polegającą na prawie korzystania z opisanej nieruchomości w zakresie niezbędnym dla eksploatacji, kontroli, konserwacji, naprawy i modernizacji linii energetycznej napowietrznej średniego napięcia będącej częścią linii 15 kV S.– S.na obszarze wyznaczonym punktami (...)oznaczonymi na mapie sporządzonej przez biegłego geodetę T. P.zaewidencjonowanej w Wydziale Geodezji, Kartografii, Katastru i Gospodarki Nieruchomościami Starostwa Powiatowego w J.pod nr (...) - (...) (pkt I) i zasądził od (...) S.A.w L.na rzecz A. B.kwotę 15.075 zł tytułem wynagrodzenia za ustanowienie służebności (pkt II). Nadto Sąd zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 474 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt III) i nakazał pobrać od (...) S.A.w L.na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Jędrzejowie) kwotę 6.314,20 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt IV). (k. 207-207v.)

Sąd Rejonowy ustalił, że na mocy Aktu Własności Ziemi z dnia 31 grudnia 1976 roku, nr (...)nieruchomość oznaczona jako działka nr (...)i położona w S.stanowiła własność F. B.. Decyzją z dnia 27 sierpnia 1979 roku grunt ten został

przejęty na własność Skarbu Państwa w zamian za świadczenie rentowe. Decyzją Wojewody K.z dnia 17 września 1993 roku nieruchomości ta, oznaczona już jako działka nr (...), została przekazana nieodpłatnie na własność Gminy S.. Następnie decyzją Burmistrza Miasta i Gminy S.z dnia 20 października 1995 roku nieruchomości tę podzielono na dziewięć działek o nr od (...)do (...). Uchwałą Rady miejskiej z dnia 7 grudnia 1995 roku część z tych działek przeznaczono do sprzedaży. W dniu 19 stycznia 2006 roku działkę nr (...)nabyli na podstawie warunkowej umowy sprzedaży A.i P.małżonkowie B.. Własność nieruchomości została ostatecznie przeniesiona w dniu 1 marca 2006 roku. W wyniku zawartej w dniu 16 lutego 2009 roku umowy o podział majątku wspólnego działka ta stała się wyłączną własnością A. B., co potwierdza treść księgi wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Jędrzejowie (...). Na gruncie tym znajduje się jeden słup energetyczny (obecnie betonowy, a wcześniej drewniany) i przebiega przez niego odcinek linii energetycznej napowietrznej średniego napięcia będącej częścią linii 15 kV S.– S., który został oddany do użytku w dniu 2 grudnia 1967 roku. Wartość wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu na obszarze gruntu o pow. 304 m² Sąd ustalił na kwotę 3.890 zł. Nadto Sąd wskazał, że wartość nieruchomości wskutek ustanowienia ograniczonego prawa rzeczowego zmniejszyła się o kwotę11.185 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że wniosek o ustanowienie służebności przesyłu jest zasadny. Bezsprzeczne było, że urządzenia energetyczne, tj. słup i linia znajdują się na przedmiotowej nieruchomości od grudnia 1967 roku. Sąd stwierdził, że w/w urządzenia energetyczne zostały wybudowane na gruncie bez zachowania procedury prawnej. Posiadaczem tych urządzeń w dacie 1967 roku był Skarb Państwa, a ówczesne Przedsiębiorstwo Państwowe Zakłady (...) zgodnie z zasadną niepodzielnej socjalistycznej własności ogólnonarodowej (państwowej) (art. 128 k.c. w pierwotnym brzmieniu) wykonywało jego uprawnienia, sprawując tzw. zarząd operacyjny, kwalifikowany obecnie jako dzierżenie w rozumieniu art. 338 k.c. Z dniem 1 lutego 1989 roku zmieniony został art. 128 k.c., który od tego momentu stanowił, że własność ogólnonarodowa (państwowa) przysługuje Skarbowi Państwa albo państwowym osobom prawnym. Nie nastąpiło jednak uwłaszczenie państwowych osób prawnych z mocy prawa, a kwestię tę uregulowano w art. 2 ustawy z dnia 29 września 1990 roku o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z 1990 roku Nr 79 poz. 464). Tym samym, jeżeli przedsiębiorstwo państwowe spełniło przesłanki wymagane do nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, własność nieruchomości pod rządem art. 128 k.c. w jego pierwotnym brzmieniu nabywało Państwo, a nie przedsiębiorstwo państwowe wyposażone w osobowość prawną (postan. Sądu Najwyższego z dnia 17 września 1993 roku,

LEX nr 80723). W okresie obowiązywania art. 128 k.c., statuującego konstrukcję jednolitej własności państwowej, zasiedzenie własności przez przedsiębiorstwo państwowe na swoją rzecz, także w odniesieniu do działek stanowiących własność osób fizycznych, było w ogóle niedopuszczalne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 1996 roku, I CKU 38/96, LEX nr 28780). Natomiast na mocy decyzji Naczelnika Gminy w S.z dnia 27 sierpnia 1979 roku Skarb Państwa nabył własność przedmiotowej nieruchomości, co oznacza, że z uwagi na zbieg uprawnień właścicielskich oraz wykonywanych w ramach posiadania samoistnego bieg zasiedzenia został przerwany. Dopiero po dokonanej decyzją Wojewody K. z dnia 17 września 1993 roku komunalizacji tej nieruchomości bieg zasiedzenia służebności rozpoczął się na nowo. W związku z tym, wymagany termin zasiedzenia nie mógł upłynąć przed złożeniem wniosku w niniejszej sprawie, niezależnie od tego czy posiadanie cechowała dobra czy zła wiara. Nie ma zaś podstaw prawnych, aby doliczyć okres posiadania Skarbu Państwa przypadający przed 1979 rokiem. W dalszej części Sąd Rejonowy omówił przesłanki, jakimi kierował się przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia za ustanowienie służebności na łączną kwotę 15.075 zł O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 §3 k.p.c. (k. 212-221)

Apelację od powyższego postanowienia wywiódła (...) S.A. w L., wnosząc o oddalenie wniosku o ustanowienie służebności oraz o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie – o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Pozwana zarzuciła Sądowi Rejonowemu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 292 k.c. i art. 172 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c. poprzez nieuwzględnienie zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej co do treści obecnej służebności przesyłu przez posiadacza służebności oraz naruszenie art. 345 k.c. poprzez przyjęcie, że bieg okresu zasiedzenia został przerwany w momencie nabycia przedmiotowej nieruchomości przez Skarb Państwa i zaczął się na nowo w dacie

nabycia gruntu przez Gminę S. i w konsekwencji – zaniechanie doliczenia do okresu zasiedzenia lat 1967 – 1979. Nie kwestionowano zatem poczynionych ustaleń faktycznych, jednak apelujący nie zgadzał się z przyjęciem jako początku biegu zasiedzenia uprawomocnienia w dniu 6 października 1993 roku decyzji komunalizacyjnej. W ocenie Spółki, do czasu posiadania służebności przypadającego w latach 1967 – 1979 należy doliczyć okres posiadania przedmiotowych urzędzeń na podstawie art. 345 k.c., zgodnie z którym posiadanie przywrócone uważa się za nie przerwane. Niezależnie od tego wskazywano też na inne daty możliwe do przyjęcia jako początek biegu zasiedzenia służebności, tj. na dzień 1 lutego 1989 roku jako datę zniesienia jednolitej własności państwowej lub na dzień 5 grudnia 1990 roku. W ocenie apelującego, przy przyjęciu najpóźniejszej daty 20 – letni okres posiadania służebności w dobrej wierze (skoro „otrzymał” służebność od właściciela nieruchomości) upłynął w 2010 roku, zaś wniosek w niniejszej sprawie został złożony dopiero w dniu 13 września 2012 roku. (k. 227-228)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Według Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonując następnie oceny wiarygodności i mocy dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału zgodnie z treścią art. 233 §1 k.p.c. Dokonane przez Sąd Rejonowy na tej podstawie ustalenia w zakresie zaistniałego stanu faktycznego Sąd Okręgowy przyjął jako własne, strony nie zgłaszały w tym zakresie żadnych zarzutów.

Sąd Okręgowy podzielił natomiast stanowisko przedstawione przez (...) S.A. w L. w apelacji, uznając za uzasadniony zarzut zasiedzenia służebności przesyłu na podstawie art. 292 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c.

Stan faktyczny jest w skrócie następujący: Linia energetyczna ze słupami na przedmiotowej nieruchomości została oddana do użytku dla poprzednika uczestnika (następstwo uczestnik wykazał dowodami załączonymi do pisma z dnia 16 listopada 2012r) w dniu 2 grudnia 1967r . Bezsprzeczne było, że poprzednicy wnioskodawcy wybudowali linię energetyczną na cudzym gruncie, wiedząc, że nie przysługuje im do tej działki jakikolwiek tytuł. W dacie budowy nieruchomość była własnością osoby fizycznej, a w okresie od 1979r do 17 września 1993r własnością Skarbu Państwa. Ponieważ nieruchomość należała do Państwowego Funduszu Ziemi nie doszło do jej komunalizacji na rzecz gminy z mocy prawa z dniem 27 maja 1990r na podstawie art. 2 ustawy z 10 maja 1990r –przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (DZU nr 32, poz 191 i nr 43, poz.253), lecz dopiero w wyniku konstytucyjnej decyzji Wojewody K. z dnia 17 września 1993r wydanej w oparciu o art. 15 cytowanej ustawy została ona przekazana na własność Gminy S.. Wnioskodawczyni nabyła nieruchomość od Gminy S.w 2006r.

Poprzednik uczestnika był do 12 lipca 1993r przedsiębiorstwem państwowym. W dniu 12 lipca 1993r został on przekształcony w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa na podstawie ustawy z 13 lipca 1990r o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych i z mocy tej ustawy (DZU nr 51, poz. 298 ze zmianami) wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki przedsiębiorstwa państwowego (akt notarialny nr (...)k-113). W toku postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił w oparciu o decyzję Wojewody Ś.z dnia 1 grudnia 2006r nr (...)znajdującą się w aktach księgi wieczystej KI1J/00061259/0 (k-455), że przedsiębiorstwo państwowe- Zakład (...)w S.- jako poprzednik uczestnika, z dniem 5 grudnia 1990r stał się użytkownikiem wieczystym nieruchomości władnącej i właścicielem budynków, w tym budynku posterunku energetycznego z głównym punktem zasilania, między innymi, linii energetycznej przebiegającej przez nieruchomość wnioskodawczyni.

Zgodnie z zasadą jednolitego funduszu własności państwowej określoną w art. 128 k.c. w brzmieniu obowiązującym do ustawy z dnia 31 stycznia 1989r nowelizującej ustawę kodeks cywilny (DZU nr 3, poz.11), własność ogólnonarodowa przysługiwała niepodzielnie Państwu , zaś państwowe osoby prawne, jak np. przedsiębiorstwa państwowe, wykonywały jedynie uprawnienia płynące z własności państwowej. Wówczas poprzednik uczestnika korzystając z nieruchomości, obecnie oznaczonej nr (...), w zakresie niezbędnym do eksploatacji znajdujących się na niej urzędzeń infrastruktury elektroenergetycznej , wykonywał jedynie uprawnienia należące do sfery mienia państwowego.

Korzystanie z nieruchomości oraz ze służebności gruntowych przez przedsiębiorstwo państwowe następowała zatem w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa. Jeżeli właścicielem nieruchomości obciążonej i właścicielem urządzeń przesyłowych, a więc posiadaczem służebności gruntowej (a nadto właścicielem nieruchomości władnącej) był - co jest okolicznością bezsporną w sprawie - Skarb Państwa, nie mogło w ogóle w tym czasie dojść do zasiedzenia służebności gruntowej przesyłu, skoro właściciel nie może nabyć przez zasiedzenie służebności gruntowej na nieruchomości stanowiącej jego własność (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010r IICSK 465/09 i wyrok z 9 grudnia 2009r , IV CSK 291/09).

Stanowisko , które dopuszcza doliczenie okresu posiadania przez przedsiębiorstwo państwowe wykonywanego w czasie istnienia jednolitej własności państwowej dotyczy wyłącznie sytuacji gdy w czasie jej obowiązywania korzystanie ze służebności dotyczyło linii położonych na innych gruntach niż stanowiące własność Skarbu Państwa. Mimo uchylenia od października 1990r art 177k.c. zakazującego „zasiadywania” nieruchomości państwowych nie jest możliwe skrócenie terminu posiadania wymaganego do zasiedzenia służebności na podstawie art 10 ustawy z 1990r o zmianie ustawy kodeks cywilny o okres korzystania z urządzeń infrastruktury elektroenergetycznej przez przedsiębiorstwo państwowe w czasie gdy nieruchomość na której znajdowały się te urządzenia była przedmiotem własności państwowej (Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 3 lutego 2010r, II CSK 465/09).

Nie można uczestnikowi zaliczyć także okresu od 1967r do 1979r, gdyż w sprawie nie ma zastosowania art 345 k.c. W tym zakresie zarzut apelacji jest niezasadny. Należy wyjaśnić, że zastosowana w art. 345 k.c. przez ustawodawcę fikcja prawna rzeczywiście nakazuje traktować posiadanie przywrócone tak jak nieprzerwane. Jednakże występującą tutaj faktycznie przerwę w posiadaniu traktuje się jako nieistniejącą, jeżeli była wynikiem samowolnego naruszenia posiadania, które zostało przywrócone. W niniejszej sprawie o bezprawnym (samowolnym) naruszeniu posiadania w ogóle nie można mówić, gdyż wszelkie zmiany w zakresie prawa własności nieruchomości oznaczonej numerem (...)i jej posiadania były dokonywane zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym. W 1979r poprzednik uczestnika utracił posiadanie, gdyż wobec tego , że był właścicielem linii i gruntu doszło do konfuzji praw. Tak też wskazywał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 września 2011 roku, I CSK 651/10 (LEX nr 1043964), wyjaśniając, że art. 345 k.c. dotyczy jedynie takich sytuacji, w których utrata posiadania nastąpiła w wyniku zachowania bezprawnego ze strony sprawcy jego naruszenia. Nie obejmuje natomiast każdej utraty posiadania w rozumieniu dosłownym (potocznym), w szczególności takiej utraty, która jest oparta na podstawie prawnej. Inaczej mówiąc, nie dotyczy zmiany osoby posiadacza, wynikającej z przeniesienia posiadania lub szerzej ujmując - przejścia posiadania na inne osoby.

Liczenie terminu zasiedzenia spornej służebności należy rozpocząć więc od dnia gdy nabycie służebności stało się możliwe tj . od dnia gdy stan prowadzący do zasiedzenia istniał pomiędzy dwoma odrębnymi podmiotami. Według Sądu Rejonowego tym dniem jest dopiero dzień decyzji komunalizacyjnej z 1993r , gdyż wtedy zasiedzenie zaczęło biec przeciwko gminie. Według skarżącego do rozdzielenia osoby posiadacza służebności i właściciela gruntu doszło wcześniej, bo w momencie kiedy przedsiębiorstwo państwowe zaczęło korzystać z gruntu, wówczas Skarbu Państwa a obecnie wnioskodawczyni, we własnym imieniu i na swoją rzecz, a nie w imieniu Skarbu Państwa, czyli z momentem uwłaszczenia przedsiębiorstwa państwowego. Z tym poglądem należy się zgodzić. Sporne pozostaje z jaką datą do tego doszło, a w szczególności, czy z chwilą uchylenia art 128 kc doszło automatycznie do przekształcenia charakteru władania nieruchomości przez przedsiębiorstwo państwowe, czy z chwilą tzw. uwłaszczenia państwowych osób prawnych mieniem Skarbu Państwa. Poprzednik uczestnika nie będąc właścicielem tej linii napowietrznej nie mógł władać gruntem, przez który ona przebiegała, na swoją rzecz, a władał tylko w imieniu Skarbu Państwa. Władanie linią nierozzerwalnie związane z własnością samej linii przesyłowej miało miejsce dopiero z końcem 1990r. Sąd Okręgowy ocenia bowiem , że przedsiębiorstwo państwowe nabyło własność urządzeń przesyłowych, a więc posiadanie we własnym imieniu służebności korzystania z tych urządzeń, z datą 5 grudnia 1990r, gdy nabyło na podstawie decyzji z 1 grudnia 2006r użytkowanie wieczyste nieruchomości objętej Kw (...) oraz własność budynku posterunku energetycznego w którym znajdował się główny punkt zasilania . Jeśli nawet uznać, że decyzja ta nie wymienia urządzeń to i tak przedsiębiorstwo państwowe jako poprzednik uczestnika nabyło własność majątku nie będącego majątkiem nieruchomości najpóźniej z dniem 7 stycznia 1990 r tj. z dniem uchylenia ustawą z 20 grudnia 1990r o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych (DZU z 1991, nr 2, poz.6) art 42 ust 2 ustawy o

przedsiębiorstwach państwowych o następującej treści :” przedsiębiorstwo państwowe gospodaruje wydzielonym mu mieniem, **stanowiącym część mienia ogólnonarodowego**, zapewnia jego ochronę” i zastąpienia go przepisem „przedsiębiorstwo gospodarując **wydzielonym mu i nabytym mieniem** , zapewnia jego ochronę”.

Swoje stanowisko Sąd Okręgowy opiera przede wszystkim o uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991r sygn IIICZP 38/91 mającą moc zasady prawnej oraz uzupełniająco o kontynuujące zawarte w nim stanowisko orzeczenia Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2008r IICSK 314/08, z 3 lutego 2010r sygn IICSK 465/09, z dnia 13 października 2011r VCSK 502/10., z 23 stycznia 2013r sygn ICSK 256/12. Według zasady prawnej z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989r o zmianie ustawy – kodeks cywilny (DZU nr 3, poz.11) zniesiona została zasada, że jedynie Skarbowi Państwa może przysługiwać prawo własności mienia państwowego, w wyniku czego państwowe osoby prawne uzyskały zdolność prawną w zakresie nabywania składników majątkowych na własność. Zmiana art 128 kc nie spowodowała z mocy prawa przekształcenia przysługujących państwowym osobom prawnym uprawnień do części mienia ogólnonarodowego. Przekształcenie zarządu , w odniesieniu do budynków, innych urządzeń i lokali znajdujących się na gruntach Skarbu Państwa, w prawo własności, następowało na podstawie art 2 ustawy z 29 września 1990r o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami i wywłaszczeniu (DZU nr 79, poz. 464) , a co do innych składników majątkowych (w prawo własności) nastąpiło na podstawie ustaw określających ustrój majątkowy państwowych osób prawnych. Art 128 k.c nie doprowadził do automatycznego uwłaszczenia państwowych osób prawnych w odniesieniu do każdego majątku, nie tylko do własności ale i do posiadania służebności Z uchwały wyraźnie wynika , że inaczej należy patrzeć na możliwość nabywania praw do nieruchomości kosztem Skarbu Państwa, a inaczej kosztem innych podmiotów prawnych. Takie nabywanie w odniesieniu do gruntów Skarbu Państwa było możliwe dopiero od końca 1990or, nie zaś od 1 lutego 1989r . Co do innych składników (poza nieruchomościami) należy też uznać, że nie nastąpiło to przed datą gdy możliwe było nabywanie nieruchomości ,a więc także nie z datą 1 lutego 1989r. Podobnie zdaniem Sądu Okręgowego, należy patrzeć na nabywanie kosztem Skarbu Państwa innych praw dotyczących nieruchomości, takich jak służebność przesyłu, a w konsekwencji i posiadanie prowadzące do nabycia tej służebności. Należy uznać, że władanie , nierozdzielnie związane z własnością samej linii miało miejsce dopiero od 5 grudnia 1990or, a najpóźniej od 7 stycznia 1991r . Od tej daty, przy przyjęciu dobrej wiary po upływie 20 lat doszło do zasiedzenia przez uczestnika najpóźniej z dniem 7 stycznia 2011r służebności przesyłu. Wnioskodawczyni wniosek o ustanowienie służebności przesyłu złożyła dopiero 13 września 2012r.

Sąd Okręgowy przyjął również, że (...) S.A.w L.była posiadaczem służebności w dobrej wierze. Odmienne założenie przyjęte w tym przedmiocie przez Sąd Rejonowy było nieuprawnione, gdyż uczestnik w toku postępowania nigdy nie przyznał, że ocenia charakter swojego posiadania jako wykonywanego w złej wierze. W odpowiedzi na wniosek podał tylko , że obecnie nie jest mu znany stan prawny nieruchomości i z ostrożności procesowej wskazał, że przyjmując nawet złą wiarę i tak zasiedział służebność. Zdaniem Sądu Okręgowego, decydującym momentem, na który należy dokonać oceny charakteru posiadania służebności przesyłu przez (...) S.A.w L.jest data objęcia służebności w posiadanie od właściciela tak gruntu jak i tejże linii , którym był Skarb Państwa (rozpoczęcia korzystania w zakresie służebności z trwałego i widocznego urządzenia na cudzej nieruchomości), a zatem dzień 5 grudnia 1990 roku (ewentualnie 7 stycznia 1991r). Wobec niemożności zaliczenia poprzedniego okresu (co wyjaśniono w poprzedniej części uzasadnienia) o dobrej wierze nie decydują już okoliczności budowy linii energetycznej. Domniemanie dobrej wiary wynikające z art 7 k.c. nie zostało w okolicznościach sprawy obalone. Nie ulega zatem wątpliwości, że w dacie uwłaszczenia przedsiębiorstwa posiadanie służebności zostało przekazane przez Skarb Państwa jako właściciela przedsiębiorstwu państwowemu , a zatem przez podmiot uprawniony, który akceptował fakt istnienia urządzeń energetycznych na swojej nieruchomości i wyrażał dalej na to zgodę, a także aprobował to, że uczestnik będzie nadal je użytkował zgodnie z przeznaczeniem. Natomiast za przyjęciem złej wiary nie może przemawiać fakt, że w późniejszym okresie doszło do zmian właścicieli gruntów, a konkretnie w 1993r i 2006r. Uczestnika nie może obciążać brak wiedzy o tym, że na mocy decyzji Wojewody K. z dnia 17 września 1993 roku Gmina S.nabyła od Skarbu Państwa własność nieruchomości, na której znajdują się urządzenia przesyłowe (decyzja ta miała charakter konstytutywny, nie nastąpiło tu uwłaszczenie ex lege), a następnie co do faktu sprzedaży tej działki na mocy umowy z dnia 1 marca 2006 roku osobom fizycznym. Trudno bowiem nakładać na (...) S.A.w L.obowiązek nieustannego śledzenia zmian po stronie właścicieli gruntów, przez które przebiegają linie i urządzenia energetyczne, biorąc pod uwagę skalę i

obszar prowadzonej działalności i to szczególnie co do nieruchomości która była własnością Skarbu Państwa. Wobec zasiedzenia służebności przesyłu przez (...) S.A.w L.i jej poprzedników prawnych (następstwo prawne po stronie uczestnika nie było w toku postępowania kwestionowane, a zostało ono wykazane w przedłożonej dokumentacji, k.113) wniosek złożony w niniejszej sprawie przez A. B.podlegał oddaleniu. Na marginesie warto dodać, że wnioskodawczyni w 2006 roku kupiła nieruchomość wraz ze znajdującymi się na niej urządzeniami przesyłowymi, która to okoliczność niewątpliwie wpłynęła na cenę nabycia gruntu.

Sąd Okręgowy pragnie podkreślić jeszcze jedną okoliczność. Gdyby przez cały okres istnienia linii od 1967r do chwili obecnej była ona własnością osoby fizycznej bez wątpienia doszłoby do zasiedzenia służebności przy przyjęciu złej wiary. Fakt ,że w pewnym okresie doszło do konfuzji posiadania linii i własności gruntu, nie powinien być okolicznością na niekorzyść uczestnika.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 §1 k.p.c. zmienił zaskarżone postanowienie w całości i oddalił wniosek o ustanowienie służebności przesyłu. Nadto Sąd w oparciu o art 102 k.p.c i art. 113 w zw. z art. 83 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 roku Nr 90 poz. 594 ze zm.) nakazał ściągnąć od A. B. na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Jędrzejowie) kwotę 3.000 zł tytułem zwrotu prawie połowy kosztów sądowych, mając na uwadze ciężką sytuację finansową wnioskodawczyni przedstawioną w oświadczenia majątkowego oraz skomplikowany charakter sprawy i wynikające z tego możliwe przekonanie wnioskodawczyni co do zasadności wniosku. Sąd nadto w myśl art. 520 §1 k.p.c. orzekł, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty postępowania za obie instancje związane ze swoim udziałem w sprawie.

SSO C Klepacz SSO M Bajor - Nadolska SSO M Klesyk (spr)